

De pindakaas-kat van mijn nichtje

Geweldloos opvoeden klinkt prachtig op papier. Geen tik op de vingers, geen stemverheffing, alleen kalmte, liefde en 'grenzen stellen' met woorden als: "Ik hoor dat je boos bent, maar we eten geen spaghetti van de vloer".

Margreet Hogeterp
(i.s.m. Leen van den Herik)

In de praktijk ziet geweldloos opvoeden er echter vaak uit als: je driejarige die je met een pollepel slaat terwijl jij als ouder, bloedserieus, vraagt "Wat voel je nu precies, lieverd?"

Energie richten

Zelf ben ik geen moeder maar ik heb wel twee engelen van nichtjes waar ik mijn geweldloze opvoedingstheorieën op kan botvieren als ze komen logeren.

Ik probeer geen woorden als "nee" of "niet doen" te gebruiken, maar creatieve alternatieven zoals: "Laten we onze energie even op iets anders richten!" Resultaat? Mijn elfjarige nichtje smeerde pindakaas op de kat terwijl ze zong dat ze "haar energie richtte".

De liefste tante

Als ik onder dreigement van een puberrevolutie nog maar een ijsje uitdeel, vraag ik me af: wie voedt hier eigenlijk wie op? Want laten we eerlijk zijn: geweldloos opvoeden vereist de zelfbeheersing van een boeddhistische monnik en het geduld van een IKEA-klantenservicemedewerker.

Maar goed, als ze dan 's avonds lief naast me kruipt en zegt: "Je bent de liefste tante van de hele wereld", denk ik: misschien is die pindakaas-kat het tóch waard geweest. ◀

Geweldloos opvoeden vereist de zelfbeheersing van een boeddhistische monnik en het geduld van een IKEA-klantenservicemedewerker.